

VRŠOVICKÝ

1/2024

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Bratři a sestry, držíte v rukou novoročního Hlasatele a asi ode mě očekáváte něco hezkého a povzbudivého. Jenže konec loňského roku nejen pro mě zrovna nejveselejší nebyl. Nejprve 7. října pogrom v Izraeli, pak mi 1. prosince zemřel tatínek, takže než jsem stihla zaregistrovat, že se něco ošklivého děje i mnohem blíž, v Klánovickém lese, zasáhla mě o to víc zpráva o událostech 21. prosince na Karlově univerzitě. Takže podtrženo, sečteno, důvodů k radosti zrovna moc nebylo...

V půlce adventu jsme v našem kostele měli poslední rozloučení s mým zesnulým otcem. Je to možná trochu zvláštní, ale já jsem právě ten den prožívala jako jeden z nejhezčích prosincových dní.

Při obřadu jsem chtěla využít velkou obrazovku, na které obvykle svítí jen čísla písní, k promítání fotografií z otcova života. Byla to docela šichta – s mužem jsme strávili tři noci, než jsme vybrali a ořezali bezmála stovku fotografií z 82 let života. Ale ta reakce naší široké rodiny, když tu smyčku obrázků našeho blízkého viděli, ta stála za to!

Všichni máme doma spoustu fotek. Od těch černobílých, vlepených papírovými růžky do alba, přes barevné zasunuté do košilek nebo jen tak položené v krabicích, až po ty digitální rozestřkané po složkách v počítačích nebo na úložištích. Zkusme se občas zastavit a nechat se těmi obrázky vtáhnout do minulosti! Najednou začne vyskakovat spousta vzpomínek na lidi, věci, místa či situace, které jsme již polo-

zapomněli. Ukazujme staré, vybledlé fotky našich předků našim dětem a vnoučatům. Kdo z nás zná své praprarodiče? Kdo ví, jak se jmenovali, odkud pocházeli...? Několik takových starých, zaprášených alb máme na chalupě. Každý rok je s maminkou vytáhneme, listujeme jimi a já si k těm obrázkům dopisuji např. Babička Müllnerová, maminka mého dědy Goldbricha, s bratrem Jiřím, který padl v první světové válce. Žijeme dnes, zčásti díky pokroku, strašně rychle a intenzívně. A tak zatímco v těch albech s tlustými černými listy přibývaly jednotky, nejvýš desítky fotek ročně, dnes jich dokážeme nadělat stovky i tisíce ročně. Jenom už nám nějak nezbyvá čas je nalepit do toho alba, a tak je máme na těch úložištích, ve virtuálním světě sice dobře organizovaných, ale pořád jen jedniček a nul. A až jednou z tohoto světa odejdeme a s námi i heslo k úložišti, nikdo se na ně už nikdy nepodívá...

K dalším hezkým okamžikům nad urnou v kostele patří vzpomínky. Poprosila jsem všechny přímé příbuzné, aby – třeba i v bodech – sepsali pár vzpomínek či situací, které se jim vryly do paměti. Až mě překvapilo, kolik jich bylo – vydalo to na čtyři stránky! Dalším překvapením bylo, když nám bratr farář na začátku obřadu oznámil, že si tentokrát, snad vůbec poprvé, nepřipravil ani řádku kázání. Můj kamarád, co seděl pár řad za mnou, mi po obřadu řekl, že mu v tu chvíli hlavou proběhlo „No to jsem zvědavěj, co budeš improvizovat...“ A ejhle, ono to kázání bylo vlastně tak nějak „samoobslužné“, sestavené z těch našich vzpomínek. Byly

dokončení na str. 8

DVOUHLASÁ CHVÁLA

Bůh tedy nechtěl, nelíbilo se mu, aby na koncertě byl jen jeden hlas. To se nelíbilo jeho moudrosti a jeho spokojenosti. Nechtěl být chválen jedním hlasem. Jedním sborem. A oponoval. Ale jako ve venkovském kostele je zde více hlasů, které chválí Boha.

Například muži a ženy. Nebo dospělí a děti. Tak se mu to v nebi líbilo, to potěšilo jeho moudrost a jeho spokojenost. Být chválen, být opěvován, být oponován dvěma hlasy.

Dvěma jazyky, dvěma sbory. Od dávných spravedlivých a od dávných hříšníků. Aby spravedlnost krok za krokem ustupovala před Milosrdenstvím. A ať Milosrdenství postupuje. A ať Milosrdenství zvítězí. Protože kdyby existovala jen spravedlnost a kdyby Milost nezasahovala, kdo by byl spasen?

Charles Péguy, úryvek z Brány k tajemství druhé ctnosti

NEDĚLE V LEDNU

Nový rok – Jména Ježíš 1. ledna 2024

Hospodine, zachraň nás, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu. (Žalm 106,47)

První čtení: Exodus 34,1–7a

Druhé čtení: Římanům 1,1–7

Evangelium: Lukáš 2,15–21

II. neděle po Zjevení 14. ledna 2024

Ať se ti klaní celá země a zpívá ti žalmy, ať zpívá žalmy tvému jménu. (Žalm 66,4)

První čtení: 1. Samuelova 3,3b–10.19

Druhé čtení: 1. Korintským 6,12–20

Evangelium: Jan 1,43–51

Zjevení Páně (Epifanie) 6. ledna 2024

I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. (Malachiáš 3,1)

První čtení: Izajáš 60,1–6

Druhé čtení: Efezským 3,1–12

Evangelium: Matouš 2,1–12

III. neděle po Zjevení 21. ledna 2024

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. (Žalm 98,1.2)

První čtení (varianta I): Jonáš 3,1–5.10

Druhé čtení (varianta I): 1. Korintským 7,29–31

Evangelium: Marek 1,14–20

I. neděle po Zjevení – Křtu Páně

7. ledna 2024

Vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. (Galatským 3,27)

První čtení: Genesis 1,1–5

Druhé čtení: Skutky 19,1–7

Evangelium: Marek 1,4–11

IV. neděle po Zjevení 28. ledna 2024

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka. (Žalm 113,5–7)

První čtení: Deuteronomium 18,15–20

Druhé čtení: 1. Korintským 8,1b–13

Evangelium: Marek 1,21–28

Zrod Církve československé husitské

8. ledna 2024 *Jak milé jsou tvé příbytky,*

Hospodine zástupů! Má duše zmírá steskem po Hospodinových nádvořích. (Žalm 84,2)

První čtení: Izajáš 56,1.6–7

Druhé čtení: Efezským 2,19–22

Evangelium: Lukáš 19,1–10

Iz 8, 23-9, 3 (9, 1-4)

1K 1, 10-18

ev. Mt 4, 12-23

FLASHBACKY

Úvodní text proroka Izajáše jakoby nás opět vracel do času adventu. Po vánočních událostech, které byly připomínkou Ježíšova příchodu na svět, přes úvod Ježíše do chrámu, klanění mudrců a Ježíšův křest v Jordánu, opět zazní prorocké slovo, které bylo obsahem adventního poselství: „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.“ Ve filmové tvorbě se takovým prostřihům současného s minulým říká anglicky flashback. To by se snad dalo přeložit jako „problesknutí“, protože se zpravidla jedná o velmi rychlé střihy, kdy do současného děje vstupuje děj z minulosti. V běhu církevního roku je v tuto chvíli už advent minulostí, nikoliv však minulostí uzavřenou, ale probleskávající do přítomnosti. Adventem jsme prošli až k Ježíšovu narození: určitě v církvi, určitě v kostelích, modlitebnách a chrámech po celém světě, ale prošli jsme tím i sami v sobě? Proto nám prorok znovu s veškerou naléhavostí oznamuje: „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo.“ To, co se odehrálo v podivuhodném příchodu Ježíše Krista čeká na své odhalení a uchopení námi, kterým je poselství o Kristu zvěstováno. To není minulost, dávno uzavřené děje, na které můžeme nanejvýš vzpomínat a říkat, jak to tenkrát bylo: s Ježíšovým narozením, příchodem do světa, jakou roli tam sehrál prorok Jan Křtitel, co byli zač mudrci od Východu a proč se Ježíš nechal v Jordánu od Jana pokřtít. To

prastaré vyprávění má svůj zcela současný rozměr – není to příběh o někom, kdo kdysi stejně jako my chodil po této zemi. Je to příběh o nás, je to příběh našeho života a v něm přítomné víry. Proto ty neustálé flashbacky – prostřihy do minulosti, které ale posouvají pochopení naší přítomnosti. Filmaři tímto způsobem divákovi přibližují momenty, které se kdysi odehrály a jsou důležité pro posun děje a jeho pochopení v přítomnosti. Církev tak činí obdobně již celá staletí, když svazuje vykládané poselství z Bible do cyklů, které se opakují, jak v rámci daného církevního roku, tak i v dlouhodobějším měřítku. I potom však přicházejí prostřihy – texty se opakují, aby se zdůraznila jejich důležitost. Tím má být posluchač a příjemce udržován v bdělosti, nejde jenom o opakování, ale opětovné prožití, zpřítomnění. Máme se jako lidé víry znovu a znovu ptát: jak to souvisí se mnou? Kde je moje místo v Ježíšově příběhu? Skutečně se pro mě Ježíš rodí, vyhlížím ho v netrpělivém očekávání, vnímám temnotu okolo sebe a čekám na rozbřesk, anebo to všechno po mně sklouzává jak kapka vody po hladkém povrchu, bez toho, že bych byl nějak zásadně zasažen, proměněn, posunut? Probírali jsme v rámci přípravy katechumenů osobu Ježíše Krista a dostali jsme se i k otázce, co může být, co je okamžikem uvěření. Když jsem byl právě na toto dotazován: jak to bylo u vás, jak to mají ostatní, co je přivedlo k víře, řekněte nám nějaké příklady, uvědomil jsem si

na tom, kolikrát už jsem takovou otázku ze strany zpravidla duchovně hledajících a v církvi stojících lidí na okraji už slyšel. A také jsem si uvědomil, jak těžké je na takové otázky odpovídat, o jak subtilní a složitě dávající do slov se jedná věc. Mám samozřejmě naučené nějaké postupy, definice, věroučné výpovědi typu: víra se nerodí u prázdného hrobu, ale v cestě od něho v setkání se se Vzkříšeným, atd. Ale jak se máme setkat se Vzkříšeným? Je to nějaká metafora, subjektivní prožitek kdesi v nitru. Sám sebe přistihuji při tom, jak jsou všechny příklady nedostačující. To se dá jediné prožít, odpovídám. Zjevně uvěření napomáhá a je pro ně stěžejní několik věcí: slovo a také vztah. Slovem je myšleno slovo víry, které nám ale někdo musí doručit, máme-li my být jeho příjemci. Myslím si, že víru nelze vyčíst z knížek, ba ani z Knihy knih Bible, pokud na to zůstaneme sami. O tom je ostatně krásný příběh ze Skutků apoštolských o setkání etiopského dvořana s apoštolem Filipem. Dvořan četl z Bible, dokonce proroka Izajáše, potřeboval ale někoho, kdo ho do Božího slova uvede, a tím se mu stal Filip. A to je ta druhá, naprosto stěžejní věc: vztah s někým, ke komu máme důvěru, kdo se stane naším duchovním průvodcem, učitelem, rádcem. Vědomí, že nejsme sami, že můžeme někam patřit, být přijati i ve své odlišnosti. Tak si myslím, že se zvolna, nebo v okamžení, může narodit víra. Že to, co jsme dřív považovali za bláhovou zvěst, báchorku, zbožný výmysl, najednou zapadne ne do sebe, ale do nás, tak, že budeme zasaženi a Božím slovem proměněni. Zkusme si odpovědět, a vím, že už jsem to po vás chtěl opakovaně, ale nebojme se znovu na

to téma přemýšlet: co bylo tím, proč jsem uvěřil? Jak jsem se já setkal se Vzkříšeným? Jaká byla moje cesta od prázdného hrobu k setkání se s tím, který je živý. Řada lidí bude odpovídat: rodiče mě tak vychovali, od malička chodím do církve. Ve škole jsme měli náboženství, prošel jsem biřmováním. To všechno jsou ale vnější věci: zkusme jít hlouběji pod povrch. Kde v tom všem se mě dotknul Kristus, a dotknul se mě vůbec? Jaké to bylo a jaké to je? Co o tom můžu říct druhým. Pro víru je důležité najít v ní určitý druh apelu, povolání, rozkazu. Víra je něco, co zvedá ze židle, určitě nemá člověka uklímbávat, podobně, jako nepodařená kázání. Má rozněcovat vnitřní žár, nikoliv chlácholit v samospravedlnosti a pocitu, jak je všechno v mém životě v pořádku. Ve víře bychom se neměli bát dát najevo i svoji nejistotu, nezajištěnost, strach a úzkost: „věřím, pomoz mé nedověře,“ volal první z apoštolů Petr svého Pána. Volejme proto tak i my. „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo...“

*Kázání o III. neděli po Zjevení Páně
26. ledna 2020 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA LEDEN

4. 1.	čtvrtek	9 hod.	Vikariátní konference duchovních a bohoslužba	slouží D. Frýdl
5. 1.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory - Vršovický zámek	slouží O. Nováček
7. 1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
12. 1.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory - Vršovický zámek	slouží D. Frýdl
14. 1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17. 1.	středa	10 hod.	schůze rady starších	sákristie
20. 1.	sobota	15 hod.	Rozloučení s MUDr. Aloisem Volkmanem	kostel
21. 1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
28. 1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

KONTAKT

Vršovické náměstí 967/1
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
 271724317 (Farní kancelář)
 731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
 Centrum MANA, zapsaný spolek
 místopředseda spolku: Tobiáš Frýdl, tel.
 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
 e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Rok 1938

Rok úzkosti a strachu, co přinese nejbližší budoucnost. Rok velkolepého všesokolského sletu, jenž byl jakousi předběžnou mobilizací a přehlídkou sil národa, odhodlaného brániti všemi silami ohroženou vlast, konečně rok Mnichova, jenž přivedl republiku ku pádu.

V dusném tomto ovzduší žila naše náboženská obec svým pravidelným náboženským životem, jenž u mnohých příslušníků teprve nastalým nebezpečenstvím zhroucněl a prohloubil. V duchovní správě nastala dnem 1. listopadu 1938 změna: protože bylo mnoho nezaměstnaných duchovních a přibylo mnoho nově vysvěcených, diecézní rada ustanovila cestou nařizovací od 1. listopadu zástupcem faráře ve Vršovicích mladého novokněze bratra Emila Bolka. Bratry Karla Brodského a Zdeňka Bárta ponechala na místě jako pomocné duchovní. Bratr Emil Bolek se narodil 26. září 1915 v Dolní Suché, okres Fryštát, příslušný byl do Prostřední Suché. Zemský úřad neměl námitek proti jeho jmenování zástupcem faráře za předpokladu, že nabude opcí zdejšího státního občanství. V důsledku teritoriálních změn a s ohledem na snížení dotačního přídělů pro naši církev, byla ústřední rada nucena přikročiti ke srážkám z dotačních částek poukazovaných našim duchovním a s účinností od 1. ledna 1939 krytovala tudíž naše náboženská obec dotační příděl takto:

pro bratra Emila Bolka měsíčně Kč 734,60 Kč,

pro bratra Karla Brodského měsíčně Kč 150 Kč,

bratr Zdeněk Bárta byl vyplácen jako učitel náboženství na systematizované místě.

Potěšitelným zjevem v tomto roce bylo vzkříšení a oživení náboženské činnosti v Chodově, kde zásluhou několika bratrů byla utvořena místní náboženská obec, zaregistrováno hned zpočátku na 150 příslušníků a obnoveny bohoslužby dvakrát v měsíci ve školní budově. Všichni tři bratři duchovní – po překonání počáteční hořkosti, vzniklé jmenováním nového faráře – horlivě se věnovali svému úkolu a kromě Vršovic konali bohoslužby v Hostivaři, Měcholupech a Chodově, nejméně dvakrát měsíčně v každé z těchto obcí.

Ve Vršovicích zavedeny byly čtvrtetní informační schůzky s rodiči a příslušníky. Jednota mládeže vzrostla na 45 členů a středeční bohoslužby profesora Hradila těšily se stále neutu-
chajícím zájmu.

Přesto, že v červnových dnech konaly se na strahovském Stadionu středoškolské hry a zkoušky žactva na všesokolský slet, účastnilo se 13. června v Husově sboru 315 mládeže slibu věrnosti, jež vykonali do rukou bratra patriarchy.

Varhaník bratr Kaláb se stal ředitelem kůru u Mikuláše v Praze 1 a hru na varhany převzal po něm bratr Karel Brodský ml. Pěvecký a hudební kroužek vedl dále bratr Rob. Čech.

Místní náboženská obec v Hostivaři ohradila se proti výši církevní daně (12 Kč ročně) a žádala pro sebe 30% vybrané daně od hostivařských příslušníků. Rada starších se usnesla žádati od Hostivaře aspoň tříletý průměr vybrané daně (2600 Kč).

Přes vážnost mezinárodní situace a hrozící národní katastrofou, rozpoutali naši římsí katolíci prudkou agitaci proti naší církvi jako přípravu na sčítání lidu v roce 1940. Výbor rad

starších Velké Prahy vydával svůj věstník s patřičnými pokyny v této věci. Vršovice odbíraly 500 výtisků věstníku.

Na celocírkevní výstavu v Náchodě byly poslány fotografie a uspořádán zájezd.

Odbor sociální práce uspořádal vánoční nadílku a účastnil se společně s jinými korporacemi prací na ulehčení osudu těch, kteří při zabírání pohraničního pásma Němci, uprchli před jejich zlobou do vnitrozemí.

Výsledek hospodaření v roce 1938:

úhrn příjmů 259.122,60 Kč

úhrn vydání 245. 257,90 Kč,

přebytek 13.864, 70 Kč.

dokončení ze str. 2

to radostné a veselé vzpomínky, plné tatínkovy lásky a trpělivosti, něhy a oddanosti.

Ráda bych zde ocitovala aspoň poslední odstavec té své vzpomínky (kterou už za mě dočítal bratr farář, protože se mi asi ve dvou třetinách zlomil hlas):

Jeden můj kamarád má rčení: „Geny jsou svinstvo, geny nevy...čůráš“. Ale já bych chtěla tady přede všemi ještě jednou mé mamce poděkovat za výběr životního partnera a jsem moc ráda, že jsem jeho geny mohla poslat světem dál. Už teď se těším, až tu za nějakou dobu budu ležet já a moje děti budou vzpomínat na život se mnou. Doufám jen, že byl, je a bude stejně krásný a radostný, jako jsem měla díky Tobě, tati, já.

Po obřadu, na karu, za mnou přišla má blízká kamarádka. Plakala. „Víš, já jsem si dnes uvědomila, že nemám jednu jedinou hezkou vzpomínku na svého otce. Já nemám vůbec nic hezkého, co bych o něm mohla říct.“ Je to už víc než dva týdny a ty její dvě věty mi stále zní v uších – a zní mi strašidelně. Zkusme se zastavit a v duchu se vrátit v čase a zavzpomínat, jestli jsme někomu vědomě či nevědomě neubližovali, a pokud ano, zkusme to ještě napravit. Nikdy není pozdě se omluvit, vyjádřit lítost, vždyť nevíme dne ani hodiny, kdy na nás nad naší rakví či urnou bude někdo vzpomínat – tak mu dejme příležitost říci o nás něco hezkého!

K tomu nám všem dopomáhej Bůh.

P. S.

Možná máte ze čtení těchto řádků pocit, že jsem nenapravitelný cynik, který se raduje z pohřbu svého otce, ale tak to přece není. To, z čeho se raduji, je zpětná vazba od lidí, kteří mi během dalších dní psali nebo volali, že takový hezký a milý pohřeb ještě nezažili a že by takový také jednou chtěli. A že z celé široké rodiny (otec byl ze tří dětí) je cítit sounáležitost, že se všichni máme rádi, že každý s každým mluví, že se pravidelně stýkáme nejenom na svatbách a na pohřbech, že o sobě všichni víme. A právě tato zpětná vazba mě přesvědčila, abych to poselství, že i v dnešní době takové rodiny existují, poslala dál. Stojí to čas a energii, ale stojí to za to!

Iva Myslivcová

KOSENÍ TRÁVY

Rozvážné, důstojné, kosení, zvonění kosy o brousek či hbité kmitání srpem v podřepu – ty prastaré úkony patřící k létu. Stejně jako vůně čerstvě posekaných příkopu a škarp podél silnic. Stejně jako sušení, převrácení a klopení trávy. Znímám podrobně svou územní mapu pankejtů – odkud až kam co komu patří. Hranice jednotlivých propachtovaných území, kolem nichž denně jezdím, kde se zdravím se známými pacienty, kteří na nich stárnou měřeno počtem senosečí. S vozíčky, kárkami a přívěsnými vozíky odváží i odtud čerstvě nažatou travu na krmení nebo usušené seno. A obhospodařované příkopy jsou jako slušivé, zelené paspulky začišťují, lemují i zdobí okraje asfaltových silnic mezi poli.

Ovšem jen pokud také smrt nezkosí některého z pachtýřů těchto nízkých břehů. Pak zeleň plevelů, planých rostlin a trav z nich vystoupí a rozlije se. A její povodně se šíří do polí i pěstovaných kultur. Zkrátka pusto a prázdno bývá zřetelné a viditelné potom, kdo “jako tráva náhle podťat byl”. Tyto úseky příkopů zůstávají nepřehledně přerostlé rozpínavým lopuchem (co jsme se jeho kulovitými ježky napáchali klukovin), stověžatou lebedou a merlíkem, rozložitým bolševníkem, bodlákovitou máčkou, modře kvetoucím kakostem, žlutou mochnou nebo rmenem polním – tou bílou spodničkou vykukující zpod vši té zeleně. A to ještě kolik druhů a čeledi bylin jsem vynechal a neurčil. Tyto úseky příkopů zůstávají pro mě zapomenutými neudržovanými rovy, pod nimiž je pohřbena neúnavná práce a starostlivost – ta dělná samozřejmá forma lásky těch, které jsem zde vídával – jimž jsem mával a kolikrát u nich i zastavoval. A protože už pomalu jeden “rov” navazuje na druhý, až silnice v zatáčkách se stávají nepřehlednými, nezbyvá než nahradit obětavou práci rukou moderní strojovou technikou. Tiché a zručné ševlení srpů i obřadné padání stvolů na kolena před rozmáchlou kosou za rosných rán s vyplašenými zajíci březňáčky, nahradily traktory s pneumaticky ovládanou žací lištou. Tak obludná, hlučná a výfuky veškerou vůni přerážející těžká přesila na travnatá stébla, lodyhy a stvolý! Z vrchovatých nůsí a vozíků plných trávy je najednou zelená biomasa, se kterou ani nevím co se děje. Z prosté potřeby opatřit králíkům krmení stává se papírově zaštiťovaná a plánovaná povinnost pro pracovníky silniční správy s vykazováním hodin a spotřeby pohonných hmot. A králíci? Ti se všichni mohou jít pást do výkazu. Ovšem ani tam na jejich “pohonné hmoty” není kolonka či kotec.

Zcela obdobné je to i v našich zahrádkách s pěstěnými trávníky. Elektrické sekačky rozsekají, ba rozmixují travu na cosi, co ani vyhrabat nejde, ale co na místě zetje díky koloběhu přírody a pohnoují onen opečovávaný trávník. Prostě jakoby se sám býložravec požíral... Jeho travu nikdo nechrupe ani šťavnatě nepřezvýchává. Tráva i sedmikrásky jsou nemilosrdně vystaveny pojízdnému gilotinování ocelovými noži sekaček.

Novým vynálezem jsou elektrické přenosné sekačky se silonovou strunou. Naše sousedka, po úmrtí manžela, který srpem tak pečlivě a trpělivě vyžíнал stránky své zahrádky, jak v lidové písni a přitom si v pauzách poklidně pokuřoval a který nám na těch

POVÍDKA

travnatých svazích chybí jako k nim patřící keř či vzácná solitera, tedy tato sousedka si strunovou sekačku pořídila. Jakýkoliv náznak poezie ve slově struna, i očekávaný tón vznikající jejím rozechvěním, všechny tyto představy byly rozmetány po jejím zapnutí. Ozvalo se poplašené kvílení sirény, před níž hrůzou každé němé stéblo ustrne, natož sousedé. Proniká vším a poplach může být vyhlášen kdykoliv. Českému výrobcí se podařilo vytvořit nejhluchnější nástroj o jedné struně na světě. Ani smyčcový orchestr s nespočtým množstvím strun vedle něj není slyšet.

Do nenávratna mizí odvěká asociace i blahodárny klid vilové čtvrti. A představuji si, jak tímto sólovým nástrojem, jediným svého druhu, si budou moci sousedé hrát vzájemně na nervy. Uhodit vždy na pravou strunu při svém dohadování a vyčítání si přes plot. Nahradí jim jiné druhy naschválů, možná i osobní komunikaci vůbec. Jen si řeknou: však já mu zahraji! A při tom ani nevzdechnou po slově žalmistově: "dnové člověka jsou jako tráva a jako květ polní..."

Ze sbírky povídek Lékař vyslán na měsíc

Haná - země pluhu rozesílaná, její ornice se převaluje z boku na bok kypře, voňavě a svůdně před svými oráči. Ti, které jsem znal, už dávno zapadli do hrobníkových vyoraných brázd jako skřivani do svých hnízd, když vydali počet ze svých údělů.

Země branami vláčená, žel, také po soudech a po hejtmanstvích pro kdejakou rozepři o hraniční mez.

Země po zasetí důkladně uválená polními válci i vojenskou pěchotou, která se tolikrát přes ni převalila. Přes která pole naší země nepřešla však vojska, aby zase zašla do hlíny? Jenom chléb, chléb náš vezdejší z ní každoročně vstává z mrtvých.

Země, na jejíchž slaměných kavalcích úrodu za úrodou plodí moje rodná Haná svou širokou pánví. Bohorodička v dusných porodních sálech léta. Porodní báby venkova už při tom nemusí asistovat.

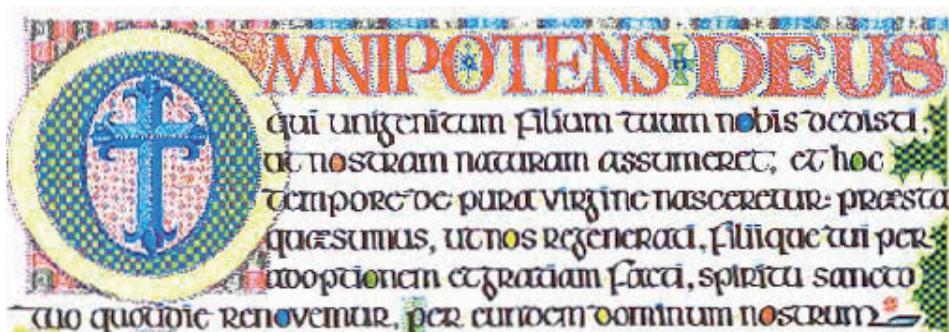
Země, na níž vzklíčila i Boží muka zbožnosti, ještě když byla plná polních cest, remízku a mezí.

Na návších se ozývají hejkavá hejna husí a na polích jsou vidět husí brka strnišť. Brka těch zemských písařů, co navždy zůstanou ve svých rádcích. Země na nás valí bulvy řep a stromům po celoroční únavě padají víčka zarudlá.

A opět až z prostřených stolů Hané sklídí chléb a sůl potu, zbudou na nich slaměná brčka, jimiž nasávám z širokohrdlé Hané pocity vlastní příslušnosti. Pak podzim obrátí ubrusy a odkryje hnědé desky, o jejichž spodní stranu se lokty opírají rodáci na posledním svém sjezdu. Kde zemi radlicemi zraňovanou potomky Přemyslova rodu chlácholí skřivani vypuštění gestem houslistů z notových osnov brázd tam domov můj, jak se do něj nevracet? Má ve mně natrvalo své domovské právo, které jsem já ztratil v něm.

Alois Volkman (1937 - 2024)

Ale opusťme Starý zákon a posuňme se do dob bližších našemu současnmu. I tady objevu-
ji řadu stop lidského myšlení. Svatí. Jestliže je někdo prohlášen za svatého, je to pocta,
kterou si zaslouží. Ale už je tu zas ta lidská stopa: světcí bývá přiklepnut nějaký úkol. Svaté
mučedníci Apoleně byly svěřeny bolesti zubů, svatý Antonín se stal navratitelem ztrace-
ných věcí, svatá Barbora je ochránkyní havířů, dělostřelců a pyrotechniků... Nevím, kdo
jim konkrétně tyto funkce přiřkl, a někdy si říkám, že sami světcí by mnohé tyto funkce
možná ani neakceptovali. Soudím tak podle toho, že úkoly, vyplývající z přidělených funk-
cí, ne vždycky plní. Nebo pomohla vám někdy modlitba k svaté Apoleně od bolesti zubů?
Mluvím tu z vlastní zkušenosti: zkoušel jsem ji o to požádat, ale šestka vpravo nahoře ji

neuposlechla. Nechal jsem
ji za to vytrhnout.

Existují náboženské společ-
nosti, které raději pro jisto-
tu tyto lidské zásahy ignoru-
jí a prohlašují, že je pravda
pouze to, co stojí v Písmu

svatém neboli v Bibli. Moc jsem se o tom napřemejšlel, ale nikam to nevedlo. Řešení si
našli ti šťastlivci, kteří dokážou oddaně věřit a pochybnosti si nepřipouštějí. Já bych si je
taky nepřipouštěl, ale pochybnosti jsou mrchy vtíravé a nenechají se jen tak odbýt. Ostat-
ně ví se, že i světcí a světice se mnohdy zmítali v pochybnostech. Zmítám se i já a jedna
pochybnost převyšuje svou intenzitou ty ostatní: Co je na pochybnostech tak špatného,
že se nedoporučuje, aby se člověk jimi zaobíral, a radí se, aby je nahradil vírou? Ony jsou
vlastně dva druhy pochybností: jedny směřují k poznání, druhé k odmítání. Jde o to, ke
kterému z těch dvou cílů se člověk přikloní.

Pochybnosti totiž nutí člověka přemejšlet o tom, co jiní přejímají automaticky a říkají
tomu víra. Ostatně, když poskytl Omnipotens Deus lidem dar myšlení, neurčil, pokud se
nemýlím, v jakém případě se smí používat a v jakém ne. I když, pravda, v prvním bodě
Desatera nařizuje, že v jednoho Boha věriti budeš. V tomto případě je dar možnosti bádání
a hledání lidem odepřen. A už v tom lítám. K čemu je mi ten úžasný dar přemýšlení, když
u těch nedůležitějších věcí ho nemám používat? Rád bych ho potlačil, ale je neodbytný. Je
to vlastně dar danajský. A na mně je, abych za něj ještě děkoval.

Člověku, který si zvykl dar přemejšlení používat, je zatěžko ho vytěsnit ze své mysli. Vše-
vědoucí musel přece vědět, že racionalita jeho tvorů bude čím dál tím větší, mnohem
dokonalejší, než byla v době prvních lidí, kterým byla Bible určena. A taky musel vědět,
že čím dál tím víc lidí se s ně-kterými příkazy prostě nebude umět vyrovnat, a to jen proto,
že byli obdarováni tím danajským darem. Jsou to kacíři? A že by za svou slabost měli být
trestáni? Zkrátka někdy si myslím, že je to všechno poněkud jinak.

Všechny pochybnosti, které na mně dorážejí, jsou vlastně na jedno téma: Není toho, co
vložil do náboženství člověk, víc, než co tam vložil onen Omnipotens Deus?

Jiří Suchý, pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Miroslav Exner (1948) - předseda

David Frýdl (1974) – farář

Helena Zezulková (1954) - místopředsedkyně

Dana Vágnerová Krausová (1975)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 20. 12. 2023

Schůze byla zahájena modlitbami členů a písněmi 203, 209. Aktuální stav hotovosti ke dni 20. 12. 2023: Banka: KB 354 809,20 Kč, MMB 991 617,23 Kč Pokladna: 26 913 Kč Závazky po splatnosti ke dni 20. 12. 2023 nejsou žádné.

RS se seznámila s proběhlou rekonstrukcí dvou bytových jednotek v zázemí Husova sboru. Prostory budou následně pronajaty dle schváleného nájmu, dále proběhla revize nájemních smluv a schválení jejich prodloužení.

RS odsouhlasila dar ve prospěch Centrum MANA z. s., který je provozovatelem Vršovického divadla MANA v budově Husova sboru a zdůvodnění: Vršovické divadlo MANA výrazně podporuje budování místní komunity a dělá dobré jméno církvi a je významným kulturním činitelem.

M. Exner informoval o převzetí liturgických předmětů, které byly galvanicky pokoveny firmou Monstranz, s.r.o. (pozlacení vnitřku historického kalicha i zhotovení náhradní pozlacené kupy) v ceně 9.801 Kč.

Br. farář sdělil RS, že po konzultaci s odborníky nelze zvládnout termín podání žádosti o dotaci na rekonstrukci vytápění budovy Husova sboru do 29. 2. 2024.

RS souhlasí s výplatou odměn v rámci končící dotační výzvy č. 47 dle výpočtu paní Nidlové, dotační manažerky.

RS schvaluje pracovní úvazky, které jsou hrazeny z dotačního programu Nadace Via.

RS stanovuje jako stavební prioritu na rok 2024 generální rekonstrukci vytápění budovy.

RS se seznámila s podobou návrhu okna a dveří sákrstie a dveří a okna do kolumbária od Studia Divize. S předloženým nesouhlasí a dává k dalšímu dopracování podle ideového návrhu bratra faráře.

Ve věci podnětu arch. M. Cikána ohledně instalace uliční cedule na objektu Husova sbor bude věc postoupena k řešení Národnímu památkovému ústavu.

RS schvaluje zvýšení objemu popelnice pro farní úřad na 240 l 2x týdně a instalaci nové popelnice pro byty Na Kovárně 240 l 1x týdně.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění zápisu je k nahlédnutí v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Vršovické náměstí 1, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.